

Ryfylke rundt, 25.-27. april 2008

Ryfylke rundt begynner å sette seg som begrep. Det er en fin runde for en helgetur, men med lange distanser og åpne strekk, er turen følsom for omskiftelig vær. Bortskjemt av ti dager forsommer, måtte vi innse at vi gikk inn i en helg med litt ymse varsler hvor både regn og vind truet. Det burde vært satt frist for påmeldingen. Nå kom av- og påmeldingene for tett opptil avgang, og vi fikk ikke bekreftet nok deltagelse til en "lettere" runde, slik at det alternativet falt bort. De siste som ville med, ble følgelig strengt formanet om hva turen ville kreve, og lot seg skremme av igjen.

Det kokte ned til en hard kjerne: Kristin, Kolbjørn, Kjell Arne og undertegnede dro ut fra Lundsvågen fredag kveld 25. april. Det ble litt dikkedarer før vi var av gårde. Hvordan kle seg, var det varmt eller kaldt? Ville Kjell Arnes blide kone være like blid når han ringte hjem og etterlyste spruttrekket ti minutter etter at hun hadde kjørt ham ut? Var det egentlig mulig å se Kolbjørn vandre rundt i en overdimensjonert tørrdrakt uten å implodere av knising?

Kveldsetappen ut til Fogn ble bare hyggen. Lett bris i ryggen og lav sol. Vi fant vår faste teltplass i Rossøysund, Kristin maste om hantikker, og alt var ved det vante. Vi var i soveposene før regnet falt.

Regnet var over oss nesten sammenhengende resten av turen. Og det gikk egentlig veldig bra. Riktignok ble vi litt demoralisert av butikkvarmen i Ølesund og motsatt; kulden som krøp inn da vi hadde pause under tak i et åpent naust nord på Ombo. Men så lenge vi satt i båtene, gikk det greit.

Med sammenhengende silregn i timevis, blir det tilslutt vanskelig å holde fukten ute.

Vel, angrepsvinkelen var litt forskjellig i gruppen. Kolbjørn og Kjell Arne i vanntett, jeg med mitt lovpriste spruttrekk og Kristin som ble våtest, men unngikk skjelve-riene ved å kle seg om i pausene, og hoppe i vått igjen etterpå. Med disse barske vanene, og den farten hun har på båten, kunne vi øvrige en stund lure litt på om det var en dame vi hadde med oss, men omkleddningssekvensene fjernet den tvilen effektivt.

Etter en dyster vinter, kom Kjell Arne ut fra hobbykjelleren med selvbygget kajakk. Rorløs og tynget av eskimotradisjoner, representerer den alt vi hi-tech-freaks elsker å hate. Men båten gled fint, og fordommer i følget ble gulpet ned med regnet. Dessuten hadde Kjell Arne en så stor presenning med seg at det ikke var regningssvarende med personkonflikt.

I motsetning til tidligere år, var vi veldig tidlig av gårde om morgenen. Det var liksom ikke noe poeng å vente på at natteduggen skulle lette... Telt ble skuffet inn i poser som var de uoppvridde oppvaskkluter. Vinden gjorde seg lite gjeldende på lørdag før til kvelds, og da hadde vi alt rukket å krysse over fra Ombo til Sjernarøyenes nordside. Men i kveldingen brysket brisen seg såpass at vi la oss på nordsiden av "laguneøyen" for å søke le. Der var der luksus i form av utedo og søppelspann og en rusten lekter som brøt naturens kjedsommelighet.

Den lille motvindspadlingen til kvelds, hadde gitt indikasjoner på at Kjell Arne har litt flere poteter å spise før han kan gå over til kirsebær. Neste dag takket han pent for seg da vi hadde rastet på stranden sydvest på Finnøy og dro til Hanasand for avslutning der.

Etter å ha nytt opplett fra regnet under rasten, gikk vi tre gjenværende på en daff fjord i duskregn mot byen. Det var rent ut deilig. Vi langet ut med frisk marsj baug ved baug.

Kristin gikk som vanlig like hjem til båtparkeringen på Vardeneset. Kolbjørn og jeg krøp i land i Lundsvågen, rettet ryggene med et synkront knirk og smilte tilfreds. Så vondt, så godt.

Thoralf

